

1. ВІЧНА ХВОРОБА

Сподіваюся, що ви за мною трохи скучили. Бо я скучала — за вами, звісно, і ще за письмом та сидінням на яблуні. Часом людина захворює і їй кажуть лежати в ліжку. Проте лежати не вдається, принаймні у нас вдома. Зазвичай ні Маня, ні я не спроможні вилежуватися під час хвороби, та цього разу вона нас здолала. Зрештою це не дивно, оскільки, на думку моєї молодшої сестри, ми мали справу з нетиповою інфекцією.

— ЗВУЧАЙНО! Бо це хвороба-несподіванка. Зовсім як ячко-кіндер! — вигукнула вона у захваті, коли стурбований лікар поставив черговий діагноз.

Геть інший, ніж попередній. Чи варто казати, що Головне Міністерство Гігієни, тобто ГМГ (наша люба ма-муся), зблідло. Ясна річ, не від дотепності Мані, а від слів лікаря Твердо.

— Як вітрянка?!

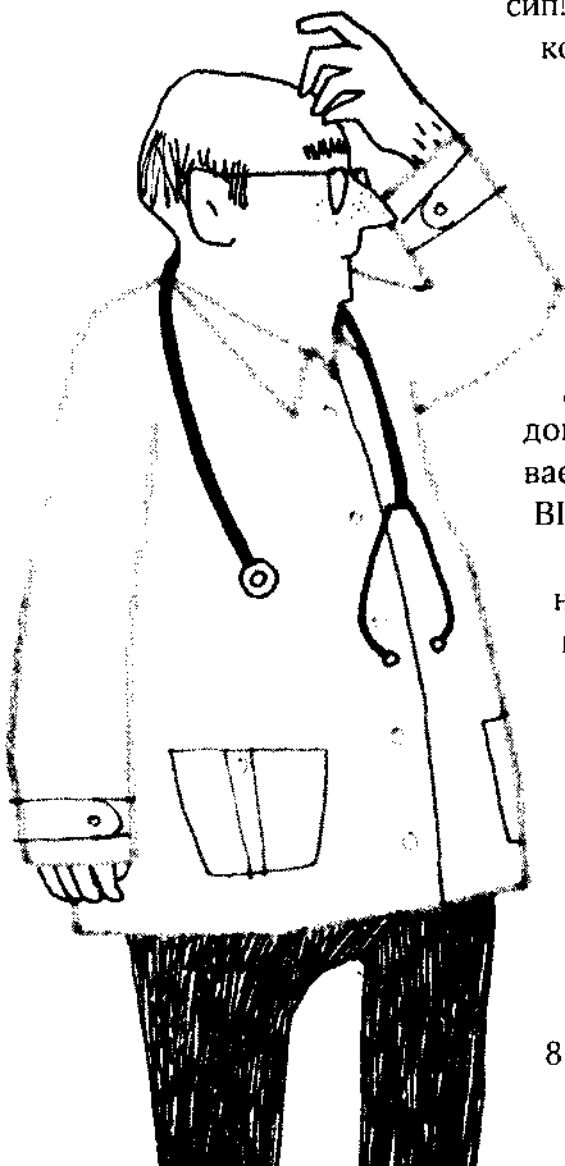
Це ж був лише алергічний висип! — застогнала вона з доктором.

— Цілком можливо, що це він і був, еге... Зате зараз — прошу! Віспа як мальована! Вітрянка! — замилювався лікар.

— Зовсім як кіндер... — незламно продовжувала Маня. — Відкриваєш яєчко, а там — бах! ВІЧНЯНКА!

— Маню! Не мели дурниць! — несхвально буркнула мама.

— Я просто звикаю до ВІЧНОЇ хвороби. Якщо вже вона буде зі мною навіки, то нам треба познайомитись якомога краще, — з гідністю мовила моя сестра, а я захихотіла.

Лікар Твердо почував блискучу лисину.

— Охо-хо!

Та ви не переймайтеся так,

— почав він, дивлячись на нашу трійцю з широкою посмішкою, хоч, на мою думку, в цій ситуації не було нічого смішного. — Якщо вже хворіти на вітрянку, то саме зараз, еге... Найкращий час... З усіх поглядів, еге... Початок канікул, дитячий вік...

Немає нічого гіршого за таку напасть у дорослих. Сподіваюсь, що ви перехворіли на вітрянку в дитинстві?

Мама на хвилину замислилася.

— Та мабуть, — відповіла вона нарешті, але не дуже впевнено.

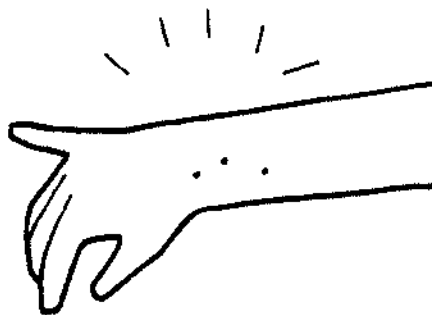
— А чоловік? — розвивав тему лисий лікар.

— І гадки не маю, — відповіла мама.

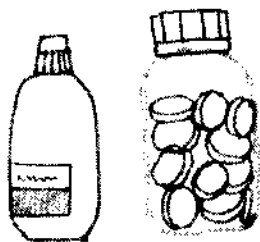
— Подзвони бабуні Зулі, — порадила Маня.

— Отож-бо... Треба видужати, мої любі. Я пропишу вам спеціальну мазь, щоб ви не чухалися, — звернувся до нас із Манею лікар Твердо.

— О, так! Ніякого чухання! У жодному разі! Від цього на шкірі залишаються шрамики, — відгукнулося ГМГ, не в силах змовчати.

Утім, наскільки мені відомо, вона не лікар, а ілюстратор дитячих книжок. Хоча — відколи ми живемо в Ломянках — мама нечасто буває ілюстратором. Чесно кажучи, дедалі рідше. Частіше її можна зустріти в садку, коли вона рие, копає, висмикує, прищипує, поливає, укриває, обкопує, сіє та захоплено милується результатами своєї праці. Наче це виключно справа її рук. А проте будь-хто підтвердить, що якби не тітка Маліна (сестра моєї мами) і ми з Михасем (моїм кузенном, старшим сином Маліни), не було б ніякого садка. У кращому разі — втоптаний піщаний майданчик із хирлявими кущиками. Навіть наші шановні ЛОТОЧНИКИ¹ утікали б із цього «заповідника» з диким нявчанням.

— А якого
кольору
ця мазь?

Може, вона блакитна в сріблясті крапочки? — запитала моя сестра з надією.

Ті шрамики якось не справили на неї враження.

---

¹ Так Зося із Манею називають котів, що облаштували собі «лоток» під великим кущем у садку.